

er vanzelf sprekend feest zijn. Wij wekten toen mede aan het ontwerpen van een erepoort op Oostzijde dorp, waarmee wij de eerste prijs behaalden. Maar op dat feest geraakte ik 's avonds in kennis met ons vroeger genoemd buurmeisje van Grootmoeder. Ik was toen 16 jaar en zij 15. Dat zou natuurlijk niet gaan. Beide nog veel te jong. Van haar moeders kant mocht dit helemaal niet en ik zelf moest nog veel te veel leren en verdiende nog zo wat niks. Maar wat zij al op zo jonge leeftijd had gedacht zou dus onder Gods Voorzienig bestel uiteindelijk nog bewaarheid worden. Ronduit heb ik het haar toen gezegd, daar kan niets van komen. Voorlopig scheiden we dus van elkaar: Ik houd jou wel in gedachten, zoals jij dat mij doet. Ik moest nog zeer veel leren en studeren, zodat ik geen gelegenheid had mij met meisjes in te laten. Wel ontmoetten wij elkaar nog wel eens in het publiek, zoals b.v. op Zondag avond in de Zangschool, maar voor de rest bleef het daarbij.

Ja, dat zingen dat ons het bloed. Bij mijn baas hadden ze een huisorgel, wat in die tijd een erge luxe was, maar daar hij organist was in de kerk had hij ook een huisorgel. We hadden zo af en toe een zangavondje aan huis, want ook zijn dochters konden alle goed zingen. Zo hebben we daar nog al eens een gezellige avond doorgebracht. Natuurlijk als het geen studieavond voor mij was.

Wij komen nu aan het Rampjaar 1906

Voor onze familie wel zeer in het bijzonder. Eerst kregen we op 12 maart de grootste overstroming op ons eiland. Ik was toen bezig een tuinhokje te maken voor Johs. Neels op Gawege, nu meen ik C.v. Houte. Erg hard stormde het en wij zagen het water over de dijken heen spoelen. De dijken braken zodat de Karel-, de Olzende- en de Engelse polder onderliepen. (nu de Bathpolders) Mensenlevens waren er niet bij te betreuren, maar wel veel stoffelijke schaa. Schutbalken werden in de spoordoorgangen van de dijken gelegd, zodat de treinen niet meer konden rijden. We gaan hierop niet verder in. Er zijn ook beschrijvingen en boeken over verschenen, hoewel ze nog schaars te krijgen zijn. 's Woensdags daarop was het Biddag en toe zijn we wezen kijken even als vele uit WestZuid-Beveland enz. Ik ben daar heen geweest met Ko Schouter vader van Jan, en Ko Zweedijk, waarmee ik nog al bevriend was. Zij waren van dezelfde leeftijd als ik. Helaas is Ko Schouten al in 1940 gestorven door een droëvig ongeval. Het was natuurlijk lopen, want fietsen waren er toen nog maar een hoogst enkele. Het was een ontzaggelijke ruïne langs de dijken. We hebben nog foto's in ons familiealbum daarvan.

Wij keren echter weer terug tot ons eigen familieleven;

Voor ons wel een zeer zware slag, daar op zaterdagmorgen om 4 uur onze lieve moeder overleed. Zij was toen nog slechts 40 jaar oud. Veel kommer en zorg was hier haar deel geweest en een slepende ziekte die zij jaren lang had gehad. Zij ging met volle bewustzijn de eeuwigheid in. Hoe goed herinner ik mij dat nog toen ik aan haar vroeg: Moeder, moeten wij niet eens voor je bidden? haast niet zelf wetend wat ik vroeg. of dat we het wel gekund hadden. Maar zij zeide: Bid voor jezelf, m'n jongen. Kijk zo iets blijft een mens z'n hele leven bij. Zo iets vergeet je nimmer. Hartontroerend en verscheurend, nog zo jong en dan uit het leven te moeten scheiden met zo veel onverzorgd achter laten. Het is wat, je Moeder, het dierbaarste pand hier op aarde te moeten missen. Zij had ons zo hartelijk lief. Een goede Moeder! Wij weten nog goed hoe ze begraven is. Het was toen in die tijd begraven met een gewone boerenwagen met een witte huif er over. Marien de Jonge Sr deed zulks altijd. Hij zelf zat dan voorin op een bos stro. Wij gingen allen een voor een daar achter aan. Op het dorp